

Klimallergie gelost

Vroeger zag ik er als een berg tegenop: klimmen. Kilometers vreten, dat vond ik als tiener en twintiger lekker. Later stond me dat juist tegen en deed ik het rustiger aan. Maar de rode draad bleef dat een goede fietsdag weinig hoogtemeters telde.

Vanaf 2005 werd de Balkan een geliefd fietsgebied. De daar heersende zomerse hitte, daar was ik op zich dol op, maar klimmen bleef een vijand. De combinatie van die twee was volgens het cliché zeer onaangenaam en dat cliché volgde ik klakkeloos. Ik maakte liever een omweg dan een route te volgen die me op de pedalen zou laten staan.

In 2007 kwam ik voor het eerst in Albanië. Door tijdgebrek kon ik de geplande route door Zuid-Albanië niet fietsen. In plaats daarvan deed ik dat traject per taxibusje. Twee gedachten voerden de boventoon: jee, wat jammer dat ik in dit busje zit, het is hier zo ongelooflijk mooi, en: jee, wat ben ik blij dat ik in dit busje zit, het is hier vreselijk zwaar fietsen. Weldra was ik in Griekenland en vloog ik terug naar huis, omdat er werk op me wachtte. Drie weken later was ik terug om revanche te nemen. Ik fietste Albanië binnen op de avond voor mijn verjaardag. 's Ochtends werd ik wakker tussen de olijfbomen in het land waar ik danig aan verknocht was geraakt. Ik besloot mezelf op de kustweg te trakteren, door Frank van Rijn beschreven als het mooiste stuk mediterrane weg dat hij kende. Ik wist ook dat het een erg zwaar cadeau zou worden...

Een jong stelletje fietste dezelfde kant uit en we besloten samen de kustweg te rijden. De route was adembenemend mooi. De begroeiing op de bergen is dor en regelmatig reden we door eeuwenoude, zilvergroene olijfgaarden. Het geplooid bergland stort zich in zee en de weg is daar wat primitief ingeplakt. Dat levert veel hoogtemeters op. Extra moeilijkheid was dat de weg werd

vernieuwd. De berg was uitgeschraapt om de weg breder te maken en we reden voornamelijk over steenslag. Gelukkig reden we ook nog kilometerslang over de oude kustweg, niet breder dan anderhalve auto en bedekt met oud, kruimelig asfalt. Waarlijk, dit was een fietsparadijs!

En was het zwaar in dat paradijs? Voor het meisje: ja! Ze moest regelmatig afstappen. Wij mannen wachtten dan verderop en als we verder gingen waren wij steeds goed uitgerust. En daarin zat hem de crux: hoewel de route absoluut zwaar te noemen is, was het voor ons een peulenschilletje omdat we steeds ruime pauzes hadden. Zelfs tussen Himarë en Vuno hoefden we niet af te stappen, ondanks een laatste venijnige klim van zestien procent over steenslag. Normaal zou die me danig hebben uitgeput, al was het maar omdat ik er zwaar van in het verzet

zou zijn geschoten. Nu reed ik er met een euforisch gevoel tegenop. Ik herinnerde me de woorden van een fietser: "Als je het rustig aan doet, kom je eigenlijk overal wel." Simpel en logisch, toch heb ik er een half fietsleven over gedaan om erachter te komen. Ik kreeg die dag een cadeau bij een cadeau.

Na deze dag zag mijn fietsleven er totaal anders uit. Mijn huivering voor klimmen was en is volkomen verdwenen. Toen ik later de route van het taxibusje reed had ik weliswaar het gevoel het zwaarste traject ooit te fietsen, maar het was goed te doen en ik genoot ervan hoe ik mezelf al zwetend uitwong. Onderweg dronk ik uit tal van bronnetjes de ene liter water na de andere. Ik voelde me gelouterd. Lichamelijk omdat ik me continue in een openluchtsauna bevond en geestelijk omdat ik de ballast van mijn klimallergie definitief had gelost. 🚲